

ЖАН СОЛОМОНОВ
СУПЕРМАРКЕТ „БОКЛУК“

chitanka.info

Мисля, че нищо не може да се сравни с удоволствието да си имаш куче! Открих това още като ученик, когато за ужас на съседите настаних в таванската си стаичка една малка топка козина. Уви, много скоро тя се превърна в грамадна немска овчарка, която реши, че портиерката няма право да пресича коридора. Наложих се да се разделим. Не с портиерката, за съжаление.

Неотдавна жена ми донесе от градския приют малка бяла топка козина, която нарече Томи. Оказа се, че тя винаги била мечтала за малко бяло кученце. Време ми беше да го науча след толкова години брак. За броени дни Томи завоюва второто място в семейната класация. На мен любезно ми бе предоставено четвъртото. Тоест, просто изпаднах. Затова пък малкият мерзавец, който вече ме беше изместил от брачното ложе, което мислех, че ми се полага по право, великодушно ми разреши да го разхождам нощем. По цял ден малкият тиранин спеше на „своя“ фотьойл. А към полунощ или в малките часове започваше да проявява жив интерес към нощния живот на иначе тихата ни уличка. Естествено, неговата покровителка не можеше да остане равнодушна към такива страдания. Тя влизаше в стаята ми с деликатност, позната ми още от първите месеци на престоя ми в III батарея, гр. Карнобат: „Горкичкото кученце е много нервно!“ Преведено на прост български език това означава, че трябва да се облека и да направя освежителна разходка в близката градинка. Ако не скочех веднага, нещо обяснимо за годините ми, жена ми сменяше калибъра: „Значи искаш аз да сляза при всички тези пияни и дрогирани скитници, които бродят нощем?!“

При думата „нощем“, винаги успявах да си нахлузя обувките. Наученото си е научено! Другарю старшина, вие още можете да се гордеете с мен!... И Одата на радостта отново зазвучаваше в семейното ни гнездо.

Една такава вечер, когато Томи искаше непременно да подуши боклуците в края на парка, чух женски глас приглушено да моли: „Намери някаква стълба или щайги, бе. Това нещо се срути под мен и не мога да изляза!“ Песът, естествено, се разля на пожар, теглейки напред. Гласът идваше от огромния контейнер, който общината от време на време поставяше. Стари кревати, дюшеци, столове, телевизори, прахосмукачки, с една дума всичко, което не влиза в кофите за боклук, трябва да се изхвърли тук. Потребителското

общество си има капани, които не се заобикалят лесно. Често поправката на стар телевизор или радио струват горе-долу колкото нови в гаранция. Това обаче не важи за мебелите, осветителните тела и някои хладилници. Съществува мафия от хора, които нощем обикалят с камионетки, прибират всичко, което е поправяемо, и го препродават на твърде достъпни цени. Така всеки намира своята полза.

В полумрака вече бях различил една фигура, която безуспешно се мъчеше да премести някаква хладилна ракла, за да я използва като рампа. Човекът видимо не беше от професията, защото другите са добре оборудвани. Как да е, с общи усилия дотъртрихме предмета и след малко отвътре се показва руса главица порядъчно разрошена и изцапана. Така отново се оказах пред двойка българи, тръгнали от Русе към Европа в борба за хляб.

— Вътре има доста неща, Стиляне, но не мога сама — довърши фразата си тя и подаде ръка, бързо изтрита в джинса. — Аз съм Вера.

— Живея на две крачки оттук — обърнах се към Стилян. — В нашият двор има една от тези гараджийските колички на две колела. Мисля, че е на бакалията, но е толкова тежка, че никой не я заключва. Можем да я вземем, ако имате нещо за прекарване. Предполагам, че сте без кола. Моята е много малка.

— О, и ние не сме далече. Няма защо да ви притесняваме...

Прибрах набързо пълния с нови впечатления пес и като взех чифт ръкавици, тихичко изнесохме количката до ъгъла. „Плячката“ не беше кой знае каква, но малко по малко птичката си свива гнездото. Най-значителното за тази вечер беше детското легло с почти ново дунапренено дюшече. „Дървенията има нужда от леко потягане и една боя. Вера ще смени калъфа на дунапрена и ще стане като ново“ увери ме Стилян. Вярвам му напълно. В България нищо не се хвърляше, преди да е поне три пъти поправяно и преправяно.

— Ще дойдете ли сега да полеем социалната придобивка с по една ракия? — покани ме той. — Скоро си ходих и имаме още някои резерви.

Как ли можех да им откажа? При това съсед.

— Знаете ли, че всичките ни мебели са от магазин „Боклук“ — въведе ни не без гордост Вера във френския си дом. — Само не пушете тук! Петьо спи отгатык — придръпна тя басменото перде, което превръщаше мизерното, влажно помещение в салон — кухня и детска

стая. — Другия месец — килим — добави решително домакинята и поправи някакъв кичур на челото си. Жената си остава жена, даже и при такава нагарчаща обстановка.

— Телевизор и хладилник купихме нови — намеси се Стилян. — Останалото — както дойде. Работя на черно — добави той с глас на човек, който се извинява или мисли, че дължи някакво обяснение. — От Русе познавам един строител, който води бригада тук. Б'ат Боре е дошъл преди години, ама работи само с българи. Плаща на ръка всяка събота. И като си без документи, много-много не си придиряме за часове и надници.

— А застраховката?

— Ами трябва да се внимава. Аз винаги внимавам и затова още съм жив. Хайде, наздраве! Сиромаш човек, жив дявол. Аз ако не внимавам за себе си, кой да внимава?

— Лошото е, че престанаха да приемат молби за политическо убежище — седна при нас Вера. — Казват ни: „Вече и царят ви се върна. Какво повече искате!“

— Вярно е, че се върна, ама и цените си ги бива, Верче. Хлябът, месото, млякото... всичко е скочило тройно и четворно, откакто заминахме. Безработицата — и тя расте. Ако разчитахме на помощта за безработни, нямаше да има само за бебето. Тук с помощта, която дават за имигранти, с колетите от Червения кръст и като пада по нещо оттук-оттам, може да се живее.

— Знам. Нали затова родих тук. Следвах, колкото следвах и реших да не седеля от Станьо. За какво ще ми е тая диплома? В Русе колко висшисти продават вестници и чорапи на пазара, а аз, докато завърша, можеше да пукна от глад.

— Значи между вас сега само Петьо е французин. Е, да му е честито!

— За съжаление, даже и той не е. Законите се променят непрекъснато. Както ни обясни адвокатката, родените на френска територия вече не стават автоматически френски граждани. Но поне е в наш плюс като се явим на делото за натурализация. Първия път ни отказаха. Ще трябва да опитаме пак.

— Какво мисли за това адвокатката ви? Имате ли шансове?

— Тя мисли, че да. Френската нация старее и разчитат на свежа имигрантска вълна, която, като почне да работи, ще внася

отчисленията си в пенсионния фонд. Никой от нас няма двадесет и пет години, може да имаме и още деца. Това са все наши плюсове, за да ни приемат. Но е дълга и заплетена процедура. Иначе в България май в скоро време ще останат само старците. Когато и да попиташ, все има я син, я дъщеря в чужбина. Магазините пращат от стока, а хората зяпат витрините и си броят жълтите стотинки. Това бъдеще за млад човек ли е? Тук поне се облякохме като хората.

Погледнах будилника и ми стана неудобно. За една количка, която даже не беше и моя, тези мили хора си загубиха половината сън. Вера утре ще ходи да чисти при някакви хора. Остава бебето на дивана и хваща парцалите. Два часа за шестнадесет евро. После обратно с метрото. Три пъти седмично в трите краища на града. Забравили са откога не са ходили на кино. По-евтини билети от десет евро няма, а театърът е по принцип за богатите.

— Хайде, гонете ме. Утре, по точно, днес, всички работим. Ако ти трябват инструменти, Стиляне, имам всичко. Не се притеснявай.

— О, аз съм си набавил отдавна — засмя се новият ни съсед — нали знаеш, ние всички сме майстори по всичко! Пък и от строежа мога да взимам, ако е нещо по-така.

Домакинът стана да ме изпрати по стълбите с джобното си фенерче. Собствениците на подобни луксозни резиденции не си дават много зор за такива досадни дреболии, като изгорели крушки. А може и някой да ги беше отвинтил. Две крушки струват поне три евро — три багети, два литра мляко (обезмаслено), два литра наливно вино и т.н.

От тракащата по плочките количка или от друго изведнъж в главата ми изплува един пасаж от книга на Кинсли Еймис. В нея някаква майка презрително коментираше бъдещия си зет: „Джеси, чух твоят годеник да казва, че утре отиват с майка си да купуват мебели за новата ви къща. Този млад човек никога не ми е харесвал особено много, но сега разбрах защо. Истинският джентълмен, моето момиче, не «купува» мебели. Той ги *наследява!*“.

„Бабината Ви на припек, уважаема госпожо!“ — сопнах се на несъществуващата си опонентка. — „Кой каквото има, това онаследява!“ и залашках ядосано количката по разбитите плочки на двора. Ако съм събудил някой — не ми пука! Ще му разправам за мебелите на истинските джентълмени. Бас държа, че това правило той няма да го знае!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.